

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΟΥΛΑΝΔ

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Τῆς Νορβηγίαις τί θέλουσι οἱ ἀντρειωμένοι
 Ἐπὶ τοὺς βράχους τῆς ψηλῆς ἀκρογιαλιῆς ;
 Γιατί τάχ' αὐτοῦ πάνω ῥ' ἀνεβαίρη
 Ὁ τυφλὸς ἀσπρομάλλης Βασιλιῆς ;
 Ἐπὶ δεκαίχι ἀκουμπημένος βγάλει
 Φωνὴ τραγὴ μὲ πίκρια καὶ μαράζι,
 Ποῦ τὸ στενὸ τῆς θάλασσης περνάει
 Καὶ ἔς τὸ ρησάκι ἀγγράντι ἀντιβοάει :

« Δὸς μου πίσω, ληστή, τὴ θυγατέρα
 Μέσ' ἀπὸ τῆ θεοσκότεινῆ σπηλιά,
 Μόρη εὐτυχία μου εἶχα ἔς τὰ ἔρμα γέρα
 Τὴν ἄρπα, τὴ γλυκεῖά της τὴ λαλιά.
 Ἐπὶ πρᾶσινο ἀκρογιαλίᾳ ἔφευγε γύρως
 Ἐπὶ χορὸ καὶ σὺ μοῦρθεσ καὶ τὴν πῆρες·
 Αὐτὸ τὴν ἀσπρη κεφαλή μου γέρνει,
 Κ' ἔσ' ἰτροπὴ παρτοτεινὴ σοῦ φέρνει ».

Κι' ἀπὸ τὸ φάραγγ' ἄγριος ξετρομπώνει
 Ὁ ληστής, μὲ θεόρατο κορμί·
 Τὸ γιγάντιο σπαθὶ ψηλὰ φουχτόνει
 Καὶ ἔς τὸ σκουτάρι τὸ χτυπᾷ μ' ὀρμῇ :
 « Φύλακες ἦσαν κεῖ στημένοι τόσοι,
 Πῶς δὲν ἦρθε κανεὶς ρὰ τὴ γλυτώση ;
 Πολεμάρχους πολλοὺς ἔχει ἔς τὸ πλάϊ
 Καὶ κανέναν γι' αὐτὴν δὲν πολεμάει ; »

Κι' ὁ καθέναν αὐτοῦ σιγοτρομάζει,
 Νὰ βροῦν ἀπ' τὴ γραμμὴ τους δὲν κοιτοῦν,
 Ὁ τυφλὸς βασιλιῆς πίσω κοιτάζει :
 « Ωμίμενα ! ὅλοι μαζί μὲ παραιτοῦν ; »
 Τότε σφίγγει τὸ ριούτσικο παιδί του
 Τόσο ἐγκάρδια τὸ χέρι τὸ δεξιόν του :
 « Γὼ ρὰ παλέψω, κύρη μου, ἀφησέ με !
 Χεροδύναμος εἶμαι, πιστεψέ με ! »

« Αὐτὸς ὁ ἐχθρὸς μας, γυνιέ μου, εἶναι θερίο·
 Δὲν βρέθηκε κανεὶς ρὰ τὸν ἔμπορη·
 Μὰ κ' ἔσ' εἶσαι ἀπὸ σοῖ γερὸ κι' ἀντρεῖο,
 Τοῦ χεραιοῦ σου ἡ σφιξιά τὸ μαρτυρεῖ. »

Πάρε, σοῦ δίνω τούτη τὴν ἀρχαία
 Ἐπὶ τοὺς Σκάλδους¹ φουμιστὴ ρουφαία,
 Κι' ἄ σκοτωθῆς κ' ἐγὼ θὰ πέσω ραῦρω
 Ἐπὶ κῆμα, ὁ θλιβερός, θάνατο μαῦρο. »

Κι' ἄκου ! Ἡ θάλασσ' ἀφρίζοντας ταραίζεται
 Δαρμένῃ ἀπὸ τῆς βάρκας τὸ κουπί.
 Στέκει ὁ τυφλὸς ὁ βασιλιῆς κ' ἀντιάζεται,
 Κι' ὀλόγυρά του εἶν' ἄκρα σιωπῇ.
 Ὡς ποῦ βρόντησ' ἡ ἀντάρα τῶν ἀρμάτων
 Κ' ἐβοῦϊξαν ἔς τὰ σκουτάρια τὰ σπαθιά των,
 Ὡς ποῦ ἀντίπερ' ἀντήχησαν οἱ βράχοι
 Ἐπ' τὲς κραυγὰς κ' ἀπὸ τὴν ἄγρια μάχη.

« Πέτε μου σεῖς τί βλέπετε », φωνάζει
 Ὁ ρήγας μὲ λαχτάρια χαροποιά.
 « Ξεζώρισ', ἀπ' τὸ λάλημα ποῦ βγάλει,
 Μιὰν κοφτερὴ τῆς σπάθης μου χτυπιά ».·
 « Ὁ ληστής, βασιλέα μας, ἐσκοτώθη,
 Μὲ τὸ αἶμα τὸ κρῖμα του ἐπλερώθη.
 Γεῖά σου, χαρά σου, πρῶτο παλληκάρι,
 Τοῦ βασιλιῆ μας δυνατὸ βλαστάρι ! »

Πάλι σιωποῦν ὀλόγυρα καὶ στέκει
 Κι' ἀκουρμαίνεται ὁ ρήγας ὁ τυφλός :
 « Πέτε μου ποῖος σιμόνει τῶρ' ἀπ' ἔκει,
 Ἀκούω κουπιὰ κι' ἀφρολογᾷ ὁ γιαιός. »
 « Μὲ σπαθὶ καὶ σκουτάρι ἀρματωμένους
 Γυρίζει αὐτοῦθε ὁ γυνιός σ' ὁ ἀντρειωμένος,
 Καὶ τὴν τετράξανθὴ σου θυγατέρα
 Τὴ Γουρίλδη σοῦ φέρνει ἀπ' ἔκει πέρα ».

« Καλῶς τους », λέγει ἀπ' τὸ ψηλὸ του βράχο
 Ἐπὶ αὐτοὺς κάτω ὁ τυφλὸς ὁ προεστώς.
 « Τώρα καλὰ γεράματα θεράχω,
 Κ' ὁ τάφος μου θεράραι δοξαστός.
 Θὰ μοῦ βάλῃς ἔς τὸ πλάγι σὺ, παιδί μου,
 Τότες τὸ τραυολάλητο σπαθὶ μου,
 Καὶ σὺ Γουρίλδη ἐλεύτερη θὰ ζήσης
 Καὶ ἔς τὸν τάφο θὰ μὲ μυρολογήσης. »

¹ Οἱ Σκάλδοι ἦσαν ἀπάνου κάτω εἰς τὴν Νορβηγία ὅ,τι ἦσαν οἱ Βάρδοι ἔς τὴ Σκωτία.

